

Arrest

nr. 55 574 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van de 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 november 2005 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 8 december 2005, in antwoord op de ingediende asielaanvraag, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing, die hem dezelfde dag ter kennis werd gebracht, een beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 27 januari 2006 nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.4. Verzoeker diende bij brief die gedateerd werd op 6 februari 2007 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.5. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 29 januari 2008 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 18 februari 2008 ter kennis gebracht.

1.6. Verzoeker diende, via een op 26 februari 2008 gedateerd schrijven, een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.7. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 27 november 2008 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 9 december 2008 ter kennis gebracht.

1.8. Verzoeker diende bij brief, die gedateerd werd op 12 december 2008, nogmaals een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.9. Bij arrest nummer 198.599 van 7 december 2009 verwierp de Raad van State de tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 januari 2006 ingestelde beroepen.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 17 september 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, die verzoeker op 13 oktober 2010 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2008 werd ingediend in de gemeente Brugge en geactualiseerd werd op 18.12.2008, 05.02.2009, 26.03.2009, 15.06.2009, 07.12.2009 door:

(T. N., F.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 18.11.2005 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden

worden. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van inschrijving als werkzoekende toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Het feit dat betrokkene sinds 18.11.2005 in België verblijft, een cursus bedrijfsbeheer en informatica heeft gevolgd, Nederlandse lessen en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft de aangehaalde elementen, zijnde de problemen in het land van herkomst en de in verband daarmee voorgelegde rapp(o)rten, de vermeende schending van art.3 EVRM, het onredelijk lang wachten op een definitieve beslissing omtrent de asielaanvraag en geen gevaar voor de openbare orde vormen, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen.

Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren: Betrokkene beweert dat hij vreest voor problemen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor problemen volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Betrokkene legt wel enkele artikels voor (" SCNS has no case against biya gov't in human rights court", " feicom: a little too late", " SCNC counts its dead, wounded", " SCNC leaders run for cover"), doch past deze niet toe op zijn eigen situatie.

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkene meent dat hij onredelijk lang heeft moeten wachten op een definitieve beslissing in zijn asielaanvraag. Betrokkene diende op 18.11.2005 een asielaanvraag in. Hij werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 30.01.2006, hem ter kennis gebracht op 01.02.2006. Deze procedure duurde in totaal 2,5 maand, wat te kort is om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure.

Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad Van State alwaar het beroep werd verworpen op 07.12.2009. In totaal duurde de asielprocedure van betrokkene 4 jaar en iets meer dan 1 maand (procedure bij de Raad van State inbeg(repen) en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure. Betrokkene voldoet dus niet aan de gestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen zijn aanvraag tot verblijf niet gegrond verklaard wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

- Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers verblijfsaanvraag afwijst omdat hij volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoet aan de criteria van de ondertussen door de Raad van State vernietigde instructienota van 19/07/2009.

- De Dienst Vreemdelingenzaken stelt ondermeer dat de verzoeker enkel (eventueel) in aanmerking zou kunnen voor de verblijfsmachtiging op basis van het criterium 2.8.B maar dat hij geen tewerkstelling kan bewijzen aan de hand van het voorleggen van een arbeidscontract.

- De Dienst Vreemdelingenzaken stelt tot slot dat de verzoeker tevens niet voldoet aan het criterium van de onredelijke duur. De verzoeker zou slechts aan een totaal komen van 4 jaar en 1 maand indien rekening gehouden wordt met de procedurestappen bij de Commissaris-generaal en de Raad van State, terwijl in principe 5 jaar vereist zou zijn.

De motivering van de bestreden beslissing faalt met betrekking tot het criterium van de onredelijke duur.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat de verzoeker slechts aan een totaal zou komen van 4 jaar en 1 maand indien rekening gehouden wordt met de procedurestappen bij de Commissaris-generaal en de Raad van State, terwijl in principe 5 jaar vereist zou zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken miskent de instructienota waarvan zij meent dat zij deze nog kan toepassen binnen de discretionaire bevoegdheid(...) van de Staatssecretaris.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken houdt enkel rekening met de periodes van de asielprocedure hangende bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen én bij de Raad van State maar niet met de periode hangende van de regularisatie-aanvraag bij de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan inderdaad niet ontkennen dat hiermee GEEN rekening gehouden werd.

a)

In de bestreden beslissing is enkel en alleen sprake van de berekening via de periodes bij de Commissaris generaal én de Raad van State.

b)

Van de periode hangende bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van de regularisatie-aanvraag conform artikel 9bis is geenszins sprake.

c) *Besluit*

Het is dan ook manifest duidelijk dat hiermee NOOIT rekening is gehouden.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient met deze periode evident wel rekening te houden aangezien de nota dit voorschrijft en de Staatssecretaris voorschrijft dat hij deze instructies binnen zijn discretionaire bevoegdheid toepast.

De instructienota stelt onder criterium 1.2. :

“1.2 Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij de procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft.

Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord].

De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008.

De termijn van vijf jaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoollopen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.

De termijn in het kader van een procedure artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procedure) wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de Raad van State werd ingediend.

De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel beperkt tot twee maanden.

De derde paragraaf en de laatste paragraaf onder ‘1.1’ zijn ook hier van toepassing.”

a)

De instructienota stelt dus in heel duidelijke bewoordingen dat de bij de berekening van het criterium van de onredelijke duur rekening gehouden wordt met de lange asielprocedure WAARONDER de regularisatieprocedure volgend op de asielprocedure.

“... waarbij de procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.”

De verzoeker heeft zijn regularisatie-aanvraag ingediend vóór het afsluiten van zijn Raad van State-procedure.

De verzoeker heeft bijna 2 jaar moeten wachten op antwoord van de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van zijn regularisatie-aanvraag.

Het is dan ook onredelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiermee op GEEN ENKELE WIJZE rekening hield.

b)

De motivering is dan ook manifest geschonden omdat door de Dienst Vreemdelingenzaken GEEN ENKELE AANDACHT geschonken werd aan de periode dat de verzoeker wachtte op zijn regularisatie-aanvraag.

- De bestreden beslissing schendt dan ook de motiveringsverplichting bij gebrek aan behandeling van dit element.

- Het criterium van de 'redelijke duur' is evenmin gerespecteerd in de beoordeling van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan de beslissing van ongegrondheid derhalve niet correct hebben gemotiveerd aangezien duidelijk is dat niet alle voor handen zijnde elementen in het administratief dossier werden beoordeeld.

De bestreden beslissing is voorts gesteund op de, inmiddels vernietigde, instructie van 19/07/2009, in die zin dat de verwerende partij zich op de daarin vermelde voorwaarden beroept (waaraan de verzoeker eventueel niet voldoet) om de regularisatieaanvraag van verzoeker af te wijzen.

Verwerende partij schendt hierbij zowel art. 9bis § 1 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door art. 4 van de wet van 15 september 2006 als het motiveringsbeginsel

De motivering moet draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Artikel 9bis VW laat de verzoeker toe om in bijzondere omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf voor meer dan drie maand in België in te dienen.

Aan deze voorwaarde van ontvankelijkheid, net als aan het verzoek om een identiteitsdocument voor te leggen is voldaan. De vordering is ontvankelijk verklaard.

Evenwel maakt de bestreden beslissing toepassing van de criteria zoals verwoord in de 'instructie van 19 juli 2009' om over te gaan tot een beslissing over de grond van de zaak.

Deze nota is evenwel door de Raad van State op 9 december 2009 (de bestreden beslissing vermeldt verkeerdelijk 11 december 2009) vernietigd.

Hoewel dit impliceert dat de Staatssecretaris van Asiel en Migratiebeleid opnieuw binnen de wettelijke context een appreciatiebevoegdheid heeft, kan dit niet betekenen dat het de bevoegde Staatssecretaris vrij staat om hierbij de vernietigde criteria zonder meer verder toe te passen.

De criteria vormen op zich geen rechtsgrond meer om een beslissing te nemen. De loutere verwijzing naar de individuele situatie van de betrokkene, om tot de bestreden beslissing te komen, zonder de elementen individueel te bekijken over de grond van de zaak, kan onmogelijk een afdoende materiële motivering zijn.

Gezien er geen instructienota meer bestaat, dient de bevoegde Staatssecretaris elke aanvraag individueel te toetsen en te motiveren, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het dossier.

Hierbij is zoals boven reeds aangegeven alvast geen rekening gehouden met de behandelingsperiode van de regularisatie-aanvraag zelf.

Door te verwijzen naar de criteria van de vernietigde instructienota, en aan te geven dat aan de toegepaste criteria 2.8b - van een nota die niet meer bestaat en zelfs geacht wordt nooit bestaan te hebben - niet voldaan werd, schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsverplichting en het motiveringsbeginsel.

De verzoeker toont aan dat hij lokaal, duurzaam verankerd is. Zijn integratie is bewezen en wordt niet betwist.

Toch wijst de bestreden beslissing de verzoeker af omdat de verzoeker (eventueel!!!) niet voldoet aan de criteria van artikel 2.8b van de vernietigde instructies van 19/07/2009 :

“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking komen voor punt 2.B8 van de vernietigde instructie van 19.07.09. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet.

Uit voormeld motief blijkt dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de vernietigde instructies van het kernkabinet en geen individuele beoordeling maakt van de situatie waarin de betrokkene zich bevindt.

Er is aldus geen afdoende materiële motivering, waaruit blijkt dat in het individueel geval van de verzoeker er elementen voor handen zijn om de naar voor gebrachte stukken als onvoldoende te aanschouwen.

Minstens is deze schending van de motiveringsverplichting aanwezig waar de bestreden beslissing aangeeft dat de opgesomde elementen in de aanvraag wel een bewijs van de integratie van verzoeker vormen, maar dat dit niets afdoet aan de voorwaarden als gesteld in de instructies van 19 juli 2009.

Nochtans kunnen deze criteria geen degelijke rechtsgrond vormen om tot de bestreden beslissing te komen, nu deze instructies geacht worden nooit bestaan te hebben.

De vernietigde criteria zijn dan ook geen rechtsgeldige basis of motief om tot weigering over te gaan, terwijl de bestreden beslissing precies erkent dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan zijn en ook de duurzame lokale verankering (integratie) wordt aangetoond.

Wanneer er gronden voorhanden zijn om tot machtiging over te gaan van een verblijf voor meer dan drie maanden, en dit enkel en alleen wordt afgewezen op grond van het niet voldaan zijn van criteria die geacht worden niet bestaan te hebben is de beslissing onmogelijk afdoende naar recht gemotiveerd.

De weigering wegens afwezigheid van een ‘behoorlijk ingevuld’ arbeidscontract is immers volkomen onterecht.

Randnummer 2.8. van de vernietigde instructies luid(t) namelijk als volgt:

“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het beslaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De verwerende partij verliest eveneens uit het oog dat er juridisch gezien geen enkel arbeidscontract tot stand kan komen op datum van indiening van het regularisatieverzoek omdat de verzoeker op dat ogenblik nog illegaal is en hij nog geen machtiging bekwaam van de Dienst Vreemdelingenzaken ;

Indien een formeel arbeidscontract tot stand gebracht wordt op een ogenblik dat verzoeker nog illegaal is, is dit in se onwettig ; het is dan ook begrijpelijk dat een werkgever zich hiertegen indekt en weigert een formeel arbeidscontract te tekenen op een ogenblik dat de verzoeker nog strikt illegaal is ;

Het is logisch dat de werkgever engagementen die hij mogelijks niet zou kunnen nakomen wenst te vermijden;

Daarenboven heeft verzoeker wel degelijk de intentie om werk te vinden en heeft zij ook diverse keren naar werk gezocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan de beslissing van ongegrondheid niet correct hebben gemotiveerd omdat de Dienst Vreemdelingenzaken zich focust op de door de Raad van State vernietigde criteria van de instructienota van 19/07/2009 en geen individuele benadering maakt los van deze vernietigde nota."

2.2. Verweerder antwoordt het volgende in de nota met opmerkingen:

"(...) Waar verzoeker meent dat er, wat termijn van zijn asielprocedure betreft, rekening gehouden diende te worden met de periode waarin de regularisatieaanvraag hangende was bij toepassing van criterium 1.2.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de duur van de asielprocedure wordt berekend vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag tot de officiële kennisgeving van de uitvoerbare beslissing over de asielaanvraag. Onder uitvoerbare beslissing wordt verstaan een beslissing tot weigering van de asielaanvraag door de officiële "asielinstanties" waartegen geen schorsend beroep meer mogelijk of ingediend is. Hieronder wordt verstaan een weigeringsbeslissing ten gronde van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen waartegen geen beroep bij de VBV of RVV werd ingediend, of een oude onontvankelijkheidsbeslissing van de Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en staatlozen ("bevestigende beslissing tot weigering van verblijf" voor 1/6/2007).

Uit het administratieve dossier blijkt dat d.d. 4 augustus 2006 het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot onontvankelijkheid van de asielaanvraag genomen heeft. Met andere woorden, de periode van de eerste asielaanvraag bedraagt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, slechts 5 maanden. Hij diende zijn asielaanvraag immers in op 6 maart 2006.

Verzoeker verwijst vervolgens naar criterium 1.2 van de instructie die luidt als volgt:

"Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft.

Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord].

De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008."

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende d.d. 12 december 2008, waardoor hij zich niet dienstig kan beroepen op een onredelijk lange asielprocedure in het licht van criterium 1.2 van de instructies. Bovendien zet verzoeker op geen enkele wijze in zijn verzoekschrift uiteen hoe lang volgens hem de asielprocedure geduurd heeft; hij beperkt zich tot het bekritisieren van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker meent dat de aanvraag niet mocht beoordeeld worden in het licht van de instructies, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze en om welke reden de Staatssecretaris, bevoegd voor migratie en asiel, zijn discretionaire bevoegdheid niet zou kunnen uitoefenen. Immers, het arrest van de Raad van State d.d. 11 december 2009 waarnaar verzoeker verwijst heeft nergens de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris beperkt, waardoor hij zich op rechtmatige wijze geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies van 19 juli 2009, te blijven toepassen.

De discretionaire beslissingsmacht laat de Staatssecretaris toe om beslissingen te nemen die hij redelijk acht en die niet buiten het wettelijk kader treden. Dientengevolge kan niet worden gesteld dat de toepassing van de instructies een schending is van het rechtszekerheidsbeginsel, noch van de zorgvuldigheidsplicht.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu de beslissing gebaseerd werd op een correcte feitenbevinding. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat de motivering bestaat uit een foutieve voorstelling van de feiten.

Waar verzoeker meent dat de weigering van het toekennen van een machtiging tot verblijf wegens afwezigheid van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract onterecht is, heeft verwerende partij de eer de voorwaarden gesteld door criterium 2.8.B aan te halen.

De voorwaarden om te voldoen aan het criterium 2.8.B luiden als volgt:

- 1. Ononderbroken verblijf op het grondgebied, voorafgaand aan de indiening van de aanvraag, sinds ten minste 31 maart 2007*
- 2. duurzame lokale verankering in België aantonen*
- 3. Bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen*

De bestreden beslissing geeft in de motivering op duidelijke wijze weer waarom verzoeker niet voldaan heeft aan bovenvermelde voorwaarden. Wat het criterium 2.8.B betreft, was verzoeker niet in staat om een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor te leggen waardoor hij eveneens niet voldoet aan de voorwaarden van dit criterium. Daarenboven slaagt verzoeker er niet in de motivering voorzien in de bestreden beslissing te weerleggen. De bewering als zou hij als illegaal niet in staat zijn om een arbeidsovereenkomst voor te leggen is louter hypothetisch, waar verzoeker niet in staat is aan te tonen dat dit in werkelijkheid ook het geval is. Bovendien is die bewering geenszins correct nu dergelijk arbeidscontract de inwerktreding voorziet vanaf het moment dat een vreemdeling geregulariseerd wordt. Uit voorgaande uiteenzetting blijkt dat de bestreden beslissing geenszins een schending uitmaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van de formele motiveringsverplichting en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

(...)

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 onontvankelijk bevonden en er werd ingegaan op alle door hem aangehaalde elementen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. (...)"

2.3. In zijn repliekmemoirie stelt verzoeker te volharden in het middel.

2.4.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet om welke redenen verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond wordt afgewezen. Er wordt immers geduid dat verzoeker zich weliswaar beriep op een beleidsinstructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, doch dat hij niet in aanmerking komt voor de toepassing van deze beleidsinstructie. In dit verband wordt erop gewezen dat zijn situatie niet overeenstemt met deze die voorzien is in de punten 2.8A en 2.8B van voormelde instructie, omdat enerzijds verzoeker pas sinds 18 november 2005 in België verblijft en anderzijds omdat verzoeker geen arbeidscontract heeft voorgelegd. Daarnaast wordt gesteld dat de integratie van verzoeker – die hier afgeleid wordt uit zijn verblijf in België sinds 18 november 2005, de door hem gevolgde cursus bedrijfsbeheer en informatica en Nederlandse lessen en de door hem voorgelegde getuigenverklaringen – op zich geen reden vormt om een verblijfs-machtiging toe te staan. Tevens wordt gemotiveerd dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van de door hem aangehaalde vrees voor problemen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en de vermeende schending van artikel 3 van het van het EVRM en dienaangaande geen nieuwe elementen toevoegt aan deze die hij reeds tijdens zijn asielprocedure aanbracht en dat de duur van verzoekers asiel-procedure, met name – procedure bij de Raad van State inbegrepen – vier jaar en iets meer dan een maand, niet als onredelijk lang kan worden beschouwd, zodat deze elementen evenmin aanleiding kunnen geven tot de afgifte van een verblijfsmachtiging. Ook wordt vermeld dat toepassing gemaakt werd van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze motivering in rechte en in feite is pertinent en draagkrachtig. De motivering van de bestreden beslissing stelt verzoeker in staat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen te kennen en zijn rechten ten volle te laten gelden. Verzoeker kan, gezien voorgaande vaststellingen, ook niet voorhouden dat de door hem aangebrachte elementen over de grond van de zaak niet individueel zijn bekeken.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.4.2. In de mate dat verzoeker verder stelt dat een manifeste beoordelingsfout gemaakt werd en inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad dient immers te benadrukken dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij lijkt te stellen dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de daarin vervatte situaties die aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf op zich de rechtsgrond uitmaken van de thans bestreden beslissing.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteits-document beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze wetsbepaling volgt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en zijn gemachtigde een zeer ruime discretionaire bevoegdheid hebben voor wat betreft de toekenning van een machtiging tot verblijf.

Zoals verzoeker terecht aangeeft werd de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan

vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. In tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft, kan uit de overwegingen van dit arrest evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Verzoeker toont ook door te stellen dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid elke aanvraag individueel dient te toetsen en te motiveren rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het dossier niet aan dat er enig beletsel zou bestaan dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zou verhinderen om de verschillende gevallen waarin hij een verblijfsmachtiging wenst toe te staan op te lijsten of te omschrijven en vervolgens zijn gemachtigde ambtenaren opdracht te geven om met betrekking tot de individuele aanvragen die worden ingediend na te gaan of de aanvragers ressorteren onder een van de vooraf omschreven gevallen.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beoordelingsfout maakte omdat hij toepassing maakte van een door de bevoegde staatssecretaris bepaalde beleidslijn die een herneming is van de situaties die werden opgenomen in de instructie van 19 juli 2009. Door deze beleidsrichtlijn geeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid immers enkel een invulling aan de discretionaire bevoegdheid waarover hij, krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, beschikt.

Verzoeker betoogt verder – verwijzend naar punt 1.2 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, dat betrekking heeft op *“Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend”* – dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de periode van behandeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad stelt evenwel vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich noch in zijn inleidende aanvraag om machtiging tot verblijf noch in zijn latere actualisering van deze aanvraag heeft beroepen op voormelde omstandigheden teneinde te worden gemachtigd tot een verblijf in België. Verzoeker kan bijgevolg thans niet dienstig voorhouden dat verweerder had moeten onderzoeken of hij op basis van deze omstandigheden tot een verblijf kon gemachtigd worden. Het is immers aan de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient om toe te lichten op basis van welke redenen hij meent dat hem een verblijfsmachtiging kan toegekend worden. Verzoeker toont voorts niet aan welk belang hij heeft bij dit onderdeel van het middel, nu uit de door hem verstrekte inlichtingen en uit de aan de Raad voorgelegde stukken niet blijkt dat hij zich bevindt in een situatie zoals omschreven in punt 1.2 van de beleidsrichtlijn die werd uitgevaardigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Verzoeker uit verder nog kritiek op het motief in de bestreden beslissing dat zijn situatie niet overeenstemt met deze die voorzien is in punt 2.8B van de beleidsinstructie omdat hij geen arbeidscontract heeft voorgelegd. Verzoeker betwist voormeld motief als dusdanig niet, doch betoogt dat er juridisch gezien geen arbeidscontract tot stand kan komen indien de vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft en dat de weigering van de verblijfsaanvraag op voormelde grond dan ook als onterecht dient te worden beschouwd. De Raad merkt dienaangaande op dat enkel de effectieve tewerkstelling zonder vereiste arbeidsvergunning van een vreemdeling, doch niet het afsluiten van een arbeidsovereenkomst tussen een werkgever en een illegaal in België verblijvende vreemdeling, als dusdanig strijdig is met de wet en dat een arbeidsovereenkomst steeds kan worden aangevuld met een opschortende bepaling met betrekking tot het verwerven van een arbeidsvergunning en -kaart. De Raad stelt dan ook vast dat verweerder geen beoordelingsfout maakte door te oordelen dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op het punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

Door voor te houden dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid anders of ruimer had kunnen invullen, toont verzoeker evenmin een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht aan. Het komt immers louter aan verweerder toe om te bepalen hoe hij zijn discretionaire bevoegdheid invult.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatie-

bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingeroepen gronden om tot een verblijf te worden gemachtigd en met de elementen die zijn concrete situatie kenmerken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4.4. Er dient verder nog te worden opgemerkt dat verzoeker niet toelicht welke algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur – naast de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht – geschonden zouden zijn, zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke aan de vereiste precisie als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK